

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **M. P.**, zastoupený JUDr. Ing. Lukášem Prudilem, Ph.D., advokátem se sídlem Bašty 416/8, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 23. 10. 2020, č. j. X, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 12. 2021, č. j. 41 Ad 22/2020 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 10. 2020. Tímto rozhodnutím bylo podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu ve spojení s § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 10. 3. 2020 vydané v prvním stupni a řízení ve věci opakované žádosti žalobce o přepočtení výše starobního důchodu bylo zastaveno. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaná uvedla, že se v případě žalobce jedná již o třetí žádost o přepočtení dávky, přičemž jako důvod uvádí stále stejné skutečnosti. O výši starobního důchodu žalobce bylo pravomocně rozhodnuto na základě první žádosti o přepočtení dávky rozhodnutím žalované ze dne 15. 11. 2010. Zákonost tohoto rozhodnutí byla v celém rozsahu (společně s rozhodnutím o námitkách ze dne 11. 3. 2011) přezkoumána správními soudy a výpočet v dávky byl jak rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 16. 8. 2012, č.j. 34 Ad 45/2011 - 51, tak i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2014, č. j. 4 Ads 113/2012 - 41 shledán správným. Z uvedeného tedy vyplývá, že podmínky pro opětovné vydání meritorního rozhodnutí ve věci nebyly splněny.

[2] Krajský soud ze správního spisu zjistil, že druhou žádost o přepočtení dávky podal žalobce dne 10. 3. 2015. Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím žalované ze dne 27. 3. 2015 ve spojení s rozhodnutím o námitkách ze dne 1. 7. 2015. Žaloba proti posledně uvedenému rozhodnutí pak byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 22. 7. 2017, č. j.

41 Ad 30/2015 - 46, kasační stížnost proti tomuto rozsudku podaná pak byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 3 Ads 97/2017 - 33. Třetí žádost o přepočítání dávky podal žalobce dne 21. 1. 2020, o níž žalovaná pravomocně rozhodla v záhlaví uvedeným rozhodnutím.

[3] Při posouzení věci dospěl krajský soud k závěru, že žalobce postavil svoji třetí žádost o přepočítání starobního důchodu na stejném tvrzení ohledně základu procentní výměry, které bylo podkladem pro posouzení věci již v předchozích správních i soudních řízeních. Za těchto okolností dle jeho názoru postupovala žalovaná správně, pokud svoje meritorní rozhodnutí vydané v prvním stupni zrušila a řízení ve věci zastavila. Soud pouze poopravil důvody, na jejichž základě se tak mělo stát, neboť řízení podle § 56 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění je svojí povahou novým řízením ve smyslu § 101 odst. 1 písm. e) správního řádu, řízení tedy mělo být v prvním stupni zastaveno podle § 102 odst. 4 správního řádu, nikoliv pro překážku věci rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu. Tato překážka totiž nebyla přítomna, neboť předchozí žádost žalobce o přepočítání dávky byla zamítnuta. Uvedená vada však neměla vliv na zákonnost rozhodnutí žalované, což ostatně v obdobné situaci konstatoval již Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku č. j. 3 Ads 97/2017 - 33 v odstavci [21] odůvodnění.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně namítá, že v průběhu jednání u krajského soudu mu byla v podstatě upřena možnost se k věci vyjádřit. Dále má za to, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku oprávněnosti zastavení řízení ze strany žalované a v souvislosti s tím také nesprávně posoudil závažnost vady, kterou žalovaná sám vytkl. K tomu stěžovatel dodal, že jeho poslední žádost z ledna 2020 obsahovala ve vztahu k výpočtu důchodu nové skutečnosti, měla proto být věcně projednána. Jaké skutečnosti to konkrétně měly být, stěžovatel neuvedl. Přijatelnost kasační stížnosti pak spatřuje v tom, že hornický starobní důchod, o jehož správné stanovení výše stěžovatel usiluje, se dotýká nemalého počtu občanů České republiky, takže rozhodnutí je významné pro mnoho dalších poživatelů důchodů ve stejné situaci, kterým je dávka v náležité výši upírána. Závěrem stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

[5] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k přezkoumání napadeného rozsudku z hlediska uplatněných stížnostních bodů, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[6] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[7] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 „[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv,

pokračování

nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování činnosti krajských soudů.“ Uvedený judikát je použitelný i po novele s. ř. s. provedené zákonem č. 77/2021 Sb., který rozšířil institut přijatelnosti na všechny věci rozhodované samosoudcem.

[8] V projednávané věci spatřuje stěžovatel podstatný přesah vlastních zájmů ve skutečnosti, že otázka správného výpočtu výše starobního důchodu horníků se dotýká více poživatelů. Nejvyšší správní soud ovšem musí upozornit, že tato otázka nebyla v řízení před krajským soudem vůbec řešena. Předmětem posuzování byla pouze procesní právní otázka, zda v případě třetí opakované žádosti stěžovatele o přepočet dávky byly splněny podmínky pro zastavení řízení či nikoliv. Sama tato otázka nemá žádný zobecňující potenciál, podstata věci byla ostatně vyřešena již rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 97/2017 - 33, na nějž krajský soud přílehavě poukázal, a to včetně hodnocení nepatrné závažnosti pochybení žalované při označení důvodů, které ji vedly k zastavení správního řízení. Nejvyšší správní soud nenalezl z úřední povinnosti ani jiné podstatné důvody, proč by se měl věci meritorně zabývat. Z uvedených důvodů kasační stížnost podle výše citovaného § 104a odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[9] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o této stížnosti (§ 60 odst.3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 18. května 2023

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu